RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 128.658 van 2 maart 2004
in de zaak A. 62.987/XII-771.

In zake : Rudy BENOEY,
die woonplaats kiest bij
advocaat H. Rieder,
kantoor houdende te Gent,
Recollettenlei 39-40

tegen :

1. de STAD ANTWERPEN,
2. het VLAAMSE GEWEST.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Rudy Benoey op 27 maart 1995 heeft ingesteld om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 26 januari 1995 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden tot goedkeuring van het besluit van 8 november 1994 van de gemeenteraad van Antwerpen om hem de tuchtstraf van de inhouding van wedde met 20 % gedurende drie maanden op te leggen, en van "de beslissingen van de gemeenteraad van de Stad Antwerpen in de tuchtzaak van verzoeker zijnde de beslissingen genomen op 19.10.1994 en 08.11.1994";

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgesteld door eerste auditeur F. De Buel;

Gelet op de beschikking van 13 januari 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 3 september 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 oktober 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad J. Lust;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. Vereecke, die loco advocaten H. Rieder en G. Versnick verschijnt voor verzoeker, en van advocaat P. Van Der Straeten, die verschijnt voor de eerste verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd F. De Buel;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat verzoeker, politieagent-brigadier te Antwerpen, aangeduid is voor patrouille bij de mobiele brigade in de nacht van 19 op 20 mei 1994; dat hij omstreeks 22 uur, samen met twintig anderen en later gevolgd door nog vier collega's, de dienst verlaat; dat de aanleiding daartoe de weigering is om een tegen hem opgesteld "feitenverslag ongedaan te maken; dat ten gevolge van de actie twaalf van de vijftien voorgenomen autopatrouilles in het stadsgebied binnen de Ring wegvallen; dat rond 22.45 uur het Politie Syndikaat Regio Antwerpen, NSBP-Afdeling Antwerpen en Provincie, per fax meedeelt de stakingsactie van 22 uur tot het einde van de dienst te erkennen;

Overwegende dat de hoofdcommissaris wegens de feiten op 20 mei 1994 tegen de betrokken agenten een verslag opstelt; dat verzoeker met brief van 13 juni 1994 voor de gemeenteraad wordt opgeroepen; dat op 19 oktober 1994 de gemeenteraad de vraag van verzoeker tot wraking van de burgemeester verwerpt; dat de gemeenteraad wel ingaat op verzoekers vraag om het voormelde feitenverslag aan het tuchtdossier toe te voegen; dat op 8 november 1994 de gemeenteraad beslist om de "incidenten" die verzoeker opwierp met betrekking tot de inhoud van de notulen van de gemeenteraadszitting van 17 oktober 1994 en "wederzijdse beïnvloeding" van de getuigen, toe te voegen aan het dossier ten gronde en zich hierover later te beraden;

Overwegende dat finaal de gemeenteraad, nog steeds op 8 november 1994, bij beslissing nr. 1794 besluit wat volgt :

> "Bij geheime stemming :
> artikel 1 : waaraan 41 leden deelnemen en met 25 stemmen tegen 15, er is 1 onthouding[,] het incident opgeworpen in conclusie VI betreffende de wederzijdse beïnvloeding van de getuigen te verwerpen.
> artikel 2 : waaraan 41 leden deelnemen en met 31 stemmen tegen 10, dat er geen tegenstelling is tussen de notulen en het stenografische verslag;
> artikel 3 : waaraan 31 leden deelnemen, 10 leden hebben niet deelgenomen, met eenparigheid van stemmen dat de feiten bewezen zijn;
> artikel 4 : waaraan 41 leden deelnemen en met 30 stemmen tegen 10, er is 1 onthouding, dat dient rekening gehouden te worden met het tuchtrechtelijk verleden van de betrokkenen;
> artikel 5 : waaraan 41 leden deelnemen en met 27 stemmen tegen 12, er zijn 2 onthoudingen, dat bij de individueel te treffen beslissingen, voor de betrokkenen bij wie uit de niet doorgehaalde tuchtmaatregelen blijkt dat zij een ernstig tuchtrechtelijk verleden hebben, een inhouding van wedde met 20% gedurende drie maanden moet opgelegd worden. Voor degenen die geen tuchtrechtelijk verleden hebben of waarbij dit beperkt blijft tot een waarschuwing, kan de strafmaat herleid worden tot de inhouding van wedde met 20 % gedurende twee maanden;
> artikel 6 : waaraan 41 leden deelnemen en met 28 stemmen tegen 11, er zijn 2 onthoudingen, politieagent-hoofdbrigadier Rudy Benoey te straffen met de inhouding van wedde met 20 % gedurende drie maanden";

dat de gemeenteraad van Antwerpen op 9 november 1994 ook aan de andere politieagenten die het werk neerlegden een tuchtstraf oplegt;

Overwegende dat, op beroep van verzoeker, de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden bij besluit van 26 januari 1995 de hem opgelegde tuchtstraf goedkeurt; dat de minister evenzo in de andere gevallen waarin de gestrafte agenten beroep hebben ingesteld, de tuchtstraf goedkeurt;

2. Overwegende dat de eerste verwerende partij met betrekking tot het voorwerp van de vordering opwerpt dat het beroep alleen ontvankelijk gericht kan zijn tegen de beslissing die de tuchtstraf oplegt, hetzij artikel 6 van de beslissing van 8 november 1994, en dat de bestreden gemeenteraadsbeslissingen, op het artikel 6 van de beslissing van 8 november 1994 na, "slechts 'voorbereidende maatregelen'" zijn;

Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord reageert dat "de procedure welke aanleiding heeft gegeven tot de eigenlijke beslissing dient onderzocht te worden op zijn wettigheid" en dat, indien de stelling van de stad

wordt gevolgd, “er geen enkele rechtszekerheid meer [is] voor de tuchtrechtelijk vervolgde persoon, vermits alle procedurevoorschriften niet meer moeten worden nageleefd”;

Overwegende dat alle bestreden beslissingen deel uitmaken van een en dezelfde complexe verrichting die is uitgelopen op de tuchtstraf van de inhouding van wedde en de goedkeuring ervan; dat steeds de vernietiging van de eindbeslissing kan worden gevraagd op grond van de onrechtmatigheid van een der samenstellende bewerkingen van de verrichting; dat evenwel een voorafgaande bestuurshandeling alleen zelf ontvankelijk tot voorwerp van een beroep tot nietigverklaring kan worden gemaakt indien zij niet slechts een louter voorbereidende maatregel is, maar een vóór-beslissing, die eigen, dadelijk werkende rechtsgevolgen heeft waardoor de eindbeslissing gedetermineerd wordt;

Overwegende dat niet blijkt dat als zo een vóór-beslissing te beschouwen is de weigering van 19 oktober 1994 om de burgemeester te wraken, noch de besluiten van 8 november 1994 om verzoekers bezwaren met betrekking tot de juistheid van de notulen en de beïnvloeding van de getuigen pas later te trancheren en uiteindelijk, in artikelen 1 en 2 van de beslissing nr. 1794 over de tuchtstraf, te verwerpen; dat zij voor zuiver voorbereidend ten opzichte van de opgelegde tuchtstraf van 8 november 1994 moeten worden gehouden; dat zij derhalve niet voor vernietiging vatbaar zijn; dat het anders is wat de besluiten in artikelen 3, 4 en 5 van de gemeenteraadsbeslissing nr. 1794 betreft; dat, zoals hierna zal blijken en zal worden toegelicht, die besluiten wél geacht moeten worden de in het artikel 6 opgelegde tuchtstraf direct beslissend te hebben beïnvloed; dat de exceptie slechts gedeeltelijk gegrond is;

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in een zesde middel de schending van artikel 100 van de nieuwe gemeentewet en van artikel 28 van het huishoudelijk reglement van de gemeenteraad van Antwerpen aanvoert; dat hij onder meer argumenteert dat “er geen effectieve geheime stemmingen hebben plaats[ge]grepen alhoewel zulks vermeld staat in het proces-verbaal”, dat “de stemmingen dus manifest nietig zijn vermits in strijd met de wet en met het reglement en met hetgeen in de notulen werd geverbaliseerd”, dat er bovendien met slechts één stemming voor de verschillende tuchtzaken is beslist, in artikel 5, dat wie een ernstig tuchtrechtelijk verleden heeft een inhouding van wedde van 20 % gedurende drie maanden moet opgelegd krijgen en dat voor wie geen tuchtwaarschuwing opliep de straf tot de

inhouding van wedde met 20 % gedurende twee maanden herleid kan worden, dat dit een beslissing is nopens de hoegrootheid van de straf en dus evident een uitspraak over de tuchtstraf, dat nochtans “over een tuchtstraf niet alleen geheim doch eveneens afzonderlijk moet gestemd worden”;

3.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in de memorie van antwoord in essentie repliceert dat het “overduidelijk” is dat bij het opstellen van de beslissing van 8 november 1994 een “materiële vergissing” werd begaan, dat de woorden “bij geheime stemming” geplaatst moesten worden na artikel 4 en juist voor artikel 5, dat over de artikelen 1 tot en met 4 mondeling is gestemd, dat geen enkele wettelijke of reglementaire bepalingen een geheime stemming over de inhoud van die artikelen verplicht maakt, dat zelfs niet eens geheim moest zijn gestemd over het artikel 5, waarover overigens wel geheim en in één stemronde is beslist, dat het immers “een door de Raad algemeen voorgestelde gedragslijn [betreft] waaraan de leden van de Gemeenteraad zich wenste te houden bij het toepassen van de opgelegde strafmaat en in de individuele dossiers”, dat de vermelding of de stemming al dan niet geheim is geweest geen op straffe van nietigheid voorgeschreven substantieel vormvereiste is, dat een andere schikking van het beschikkend gedeelte mogelijk minder aanleiding zou hebben gegeven tot “vormelijke interpretatiemoeilijkheden”, dat echter essentieel is “dat de stemming in werkelijkheid gebeurd is zoals door de Wet voorzien”;

3.1.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in de memorie van antwoord doet gelden dat niettegenstaande de tuchtoverheid toegeeft dat in tegenstelling tot wat de notulen vermelden niet geheim is beslist over de artikelen 1 tot en met 4 van het tuchtbesluit, er “slechts geheim en afzonderlijk diende te worden gestemd over het opleggen van een sanctie als dusdanig”, dat daaraan te dezen voldaan is, dat de gemeenteraad met het stemmen over de artikelen 3 en 4 “eerder de bedoeling had om een kader te scheppen binnen hetwelk voor elke betrokkene individueel een tuchtstraf zou worden opgelegd”, dat de stemming over die punten niet geheim of afzonderlijk moest zijn, en dat dezelfde redenering geldt voor het artikel 5 van de gemeenteraadsbeslissing van 8 november 1994, waarover weliswaar geheim maar niet afzonderlijk werd gestemd;

3.1.4. Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord onder meer dupliceert dat er voor de tuchtrechtelijk vervolgde persoon geen enkele rechtszekerheid meer is wanneer de stelling zou worden gevolgd dat geen rekening

moet worden gehouden met de vermeldingen in de notulen, dat door de gemeenteraad in verschillende stappen werd gestemd, dat met een eerste en niet geheime stemming voor alle zaken van de verschillende agenten samen werd beslist of de feiten al dan niet bewezen werden verklaard, dat die beslissing die geheim en afzonderlijk had moeten gebeuren een onderdeel is van de beslissing over de tuchtstraf, dat met een tweede beslissing opnieuw globaal voor alle tuchtrechtelijk vervolgde personen samen de hoegrootheid van de tuchtstraf bepaald werd, dat van die stemming niet kan worden nagegaan of ze geheim gebeurde, dat aldus alleen nog per agent bleef na te gaan of hij al dan niet een tuchtrechtelijk verleden had, dat naar gelang hiervan de ene of de andere straf werd opgelegd, dat de raadsleden niet bij geheime stemming een keuze hebben kunnen maken uit de verschillende tuchtstraffen waarin de wetgever heeft voorzien, dat die keuze al gemaakt was, dat de stemming alleen nog maar "een administratieve bevestiging [was] van wat voorheen gestemd was maar dan in het openbaar en collectief";

3.1.5. Overwegende dat de eerste verwerende partij in de laatste memorie nog opmerkt dat de wet niet voorschrijft dat afzonderlijk moet gestemd worden over de vraag of de tuchtfeiten bewezen zijn ten laste van de tuchtrechtelijk vervolgde en welke de strafmaat is, dat het "dus perfect mogelijk [is], zoals de Stad Antwerpen deed, dit in één geheime stemming, individueel per tuchtrechtelijk vervolgde, te doen", dat het aannemen van algemene spelregels op geen enkele wijze afbreuk doet aan de vrijheid van ieder raadslid om bij de geheime individuele stemming te bepalen of die algemene spelregels op het individuele personeelslid al dan niet toepasselijk zijn, dat de gemeenteraad nooit de bedoeling heeft gehad om zich in de artikelen 3, 4 en 5 uit te spreken over de toerekenbaarheid van de feiten ten laste van de individueel vervolgde agenten en evenmin over de strafmaat, dat het individueel raadslid in volle vrijheid en bij geheime stemming de mogelijkheid had om de tuchtrechtelijk vervolgde vrij te spreken en geen straf op te leggen; dat zij zulks als volgt staaft :

> "Kennelijk hebben maar 41 leden aan het geheel van de hoorzittingen deelgenomen, daar er 41 leden van de gemeenteraad hebben gestemd of konden deelnemen aan de stemmingen op 8.11.1994.
>
> Deze 41 leden mogen dus én deelnemen aan de beraadslagingen én aan de stemmingen.
>
> Van deze 41 leden vonden er kennelijk maar 31 de feiten echt bewezen, gelet op de stemming over art. 3. Van de 41 die mochten deelnemen aan de stemming, hebben er kennelijk 10 verkozen niet deel te nemen aan de stemming.
>
> Van de 41 leden, die konden deelnemen aan de stemming met betrekking tot de regels over de strafmaat, waren er respektievelijk 30 en 27 die zich konden verzoenen met deze algemene regels.

Van de 31 leden die vonden dat de feiten bewezen waren, waren er kennelijk maar 28 die bij geheime en individuele stemming oordeelden dat Benoey had deelgenomen aan de feiten die zich hadden voorgedaan en dat dhr. Benoey hiervoor een individuele straf diende te krijgen.

De vaststellingen over de stemmingen in de realiteit tonen dus aan dat de vaststelling van de algemene gedragslijnen, geenszins belet heeft dat de raadsleden bij geheime en individuele stemming zich uitgesproken hebben over :

- het weerhouden lastens Benoey van de vastgestelde feiten;
- het weerhouden lastens Benoey van het tuchtrechtelijk karakter van deze feiten;
- de lastens Benoey op te leggen strafmaat";

3.1.6. Overwegende dat evenzo de tweede verwerende partij, in de laatste memorie, van mening is dat "wat de gemeenteraad ook als algemene regel aanneemt m.b.t. de collectief gepleegde feiten (het bewezen zijn en het tuchtrechtelijk karakter ervan), dit op geen enkele wijze afbreuk doet aan de vrijheid van ieder raadslid om bij de geheime stemming over de op elk personeelslid afzonderlijk toepasselijkheid van het tuchtrecht, te bepalen of die algemene regel op dat individuele personeelslid wel of niet toepasselijk is", dat wanneer een individueel raadslid de mening was toegedaan dat voor een bepaald personeelslid de feiten als niet bewezen moesten worden beschouwd, zoals in het algemeen voor de 25 betichten werd aangenomen in artikel 3 van het bestreden gemeenteraadsbesluit van 8 november 1994, hij of zij zulks "perfect, in volledige vrijheid en onafhankelijkheid" tot uiting kon brengen in de afzonderlijke en geheime stemming over de aan elk personeelslid individueel op te leggen sanctie, en dat "het moet volstaan om geheim te stemmen over de vraag of, binnen het vastgesteld algemeen kader of bepaalde feiten zich hebben voorgedaan en als tuchtfeiten moeten worden beschouwd, deze feiten kunnen worden toegeschreven aan een welbepaald individueel personeelslid en of op dat individuele personeelslid de tuchtregeling moet worden toegepast door het opleggen van een effectieve tuchtsanctie";

3.2.1. Overwegende dat overeenkomstig artikel 100, vierde lid, van de nieuwe gemeentewet de tuchtstraffen bij geheime stemming moeten worden opgelegd; dat naar eis van artikel 28, eerste lid, van het huishoudelijk reglement van de gemeenteraad van Antwerpen voor de toepassing van elke tuchtmaatregel een afzonderlijke en geheime stemming dient te worden gehouden; dat zowel het ene als het andere voorschrift in het belang van onder anderen het betrokken personeelslid zijn opgelegd;

3.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij verzoeker tuchtrechtelijk heeft vervolgd voor feiten die er volgens de hoofdcommissaris op

neerkomen “dat betrokkene: zijn dienst in de steek gelaten heeft. zich aan zijn aangeduide taak en verantwoordelijkheid onttrokken heeft. samen met 24 collega’s de dringende hulpverlening en de veiligheid van de bevolking in gevaar gebracht heeft. zijn andere werkwillige en positief ingestelde collega’s aan hun lot overgelaten heeft”; dat verzoeker daar voor de gemeenteraad onder meer tegen inbracht dat wat zich in de nacht van 19 mei 1994 voordeed een spontane en door de vakbond erkende staking was “van het moegetergde personeel van reeks 4 van de mobiele brigade” en dat “hem het recht om hieraan deel te nemen gegarandeerd wordt door de grondwet en dwingende Europese regelgeving”;

Overwegende dat de gemeenteraad, dit verweer verwerpend, in artikel 3 van zijn besluit nr. 1794 van 8 november 1994 beslist dat “de feiten” bewezen zijn; dat voorts de gemeenteraad van mening is dat “het verschillend aandeel van de betrokkenen in de actie onvoldoende is aangetoond”, zodat de strafmaat niet op die grond kan worden gedifferentieerd; dat hij dan beslist, in artikel 4 van het besluit, “dat dient rekening gehouden te worden met het tuchtrechtelijk verleden”; dat de wijze waarop dat moet gebeuren in artikel 5 van het besluit wordt beslist en als volgt in de formele motivering wordt omschreven : “Bij de individueel te treffen beslissingen zal de raad daarom een strafmaat hanteren van een inhouding van wedde van 20% gedurende drie maanden. Voor degenen die geen tuchtrechtelijk verleden hebben of waarbij dit beperkt blijft tot een waarschuwing kan de strafmaat herleid worden tot de inhouding van wedde met 20% gedurende twee maanden”; dat finaal het gemeenteraadsbesluit nr. 1794 verzoeker zonder meer -zelfs zonder tenminste te specificeren dat hij reeds zwaardere tuchtsancties dan een waarschuwing opliep - in het artikel 6 bestraft met de inhouding van wedde met 20 % gedurende drie maanden;

Overwegende dat de straf die verzoeker in genoemd artikel 6 wordt opgelegd zich in de concrete omstandigheden van de zaak voordoet als de loutere gevolgtrekking uit de beslissingen in de artikelen 3 tot en met 5 en in wezen door die beslissingen volledig was vooruitbepaald;

Overwegende dat de verwerende partijen tevergeefs doen gelden dat de beslissingen in de artikelen 3 tot en met 5 slechts “algemene spelregels” betreffen die “op geen enkele wijze” afbreuk doen “aan de vrijheid van ieder raadslid om [...] te bepalen of die algemene spelregels op het individuele personeelslid al dan niet toepasselijk zijn”; dat dit in genen dele strookt met de formulering en de teneur van de artikelen; dat daarin geen spoor is van vrijblijvendheid; dat de enkele

omstandigheid dat uiteindelijk, bij het nemen van de beslissing onder artikel 6, sommige raadsleden zich blijkbaar toch niet zouden hebben gehouden aan wat eerder onder de artikelen 3 tot en met 5 werd beslist, geenszins belet dat de overigen, zoals het kennelijk de bedoeling was, er zich wel door gebonden wisten;

Overwegende dat in het licht van het voorgaande slechts aan de vereisten van de in het middel aangevoerde bepalingen is voldaan wanneer niet alleen over het artikel 6, maar ook over de artikelen 3 tot en met 5 geheim en afzonderlijk is gestemd geworden;

3.2.3. Overwegende dat blijkens de op 21 november 1994 goedgekeurde notulen van de gemeenteraadszitting van 8 november 1994 over elk van de artikelen 3, 4, 5 en 6 van de beslissing nr. 1794 met betrekking tot verzoeker "[b]ij geheime stemming" is besloten; dat de betreffende vermelding authentieke bewijskracht bezit; dat de juistheid ervan alleen kan worden betwist middels de procedure van inschrijving wegens valsheid; dat verzoeker geen dergelijke procedure heeft uitgelokt, ofschoon hij reeds met brief van 6 januari 1995 aan de eerste verwerende partij een "initiatief" in het vooruitzicht stelde in geval van "[v]erder gebruik van de processen-verbaal die onwaarheden bevatten";

Overwegende dat in deze omstandigheden de Raad van State niet kan bijtreden dat de notulen in strijd met de werkelijkheid gewagen van een geheime stemming over de meer vernoemde artikelen 3 tot en met 6; dat daar niets aan verandert het feit dat naar de mening van de eerste verwerende partij zelf bij de redactie van de beslissing van 8 november 1994 "overduidelijk" een "materiële vergissing" is begaan en "[d]e woorden 'bij geheime stemming' dienden geplaatst te worden na art. 4 en juist voor art. 5" - welke "materiële vergissing" de eerste verwerende partij overigens hardnekkig nalaat te corrigeren; dat derhalve overeenkomstig de vermeldingen van de notulen voor waar moet worden aangenomen dat over de tuchtstraf van verzoeker geheim is gestemd; dat in zoverre het middel het tegendeel beweert, het niet gegrond is;

3.2.4. Overwegende, wat de verplichting betreft die de gemeenteraad zichzelf in artikel 28, eerste lid, van het huishoudelijk reglement heeft opgelegd dat voor de toepassing van elke tuchtmaatregel een afzonderlijke stemming wordt gehouden, moet worden vastgesteld dat de toepassing van de tuchtstraf tegen verzoeker niet alleen in het artikel 6, maar ook, en nog wel het meest, in de artikelen

3 tot en met 5 gebeurt; dat immers, zoals gezien, in die artikelen de tuchtfeiten bewezen worden verklaard en de precieze straftarifering wordt vastgelegd; dat niet wordt betwist dat over elk van die artikelen besloten is geworden middels één enkele beslissing voor alle tuchtrechtelijk vervolgde agenten, 25 in totaal, tezamen; dat dit met het besproken voorschrift strijdig is; dat in die mate het middel wel gegrond is;

3.2.5. Overwegende dat het besproken middel de vernietiging dient mee te brengen van de ontvankelijk bestreden beslissingen, meer bepaald de artikelen 3 tot en met 6 van de beslissing nr. 1794 om verzoeker de tuchtstraf van de inhouding van wedde met 20 % gedurende drie maanden op te leggen, evenals van de ministeriële goedkeuring ervan; dat aldus het middel de oplossing van het geschil mogelijk maakt; dat het auditoraatsverslag terecht tot, hoofdzakelijk, dat middel beperkt bleef; dat de Raad van State geen reden ziet om in te gaan op de vraag in de laatste memorie, niet van de verzoeker, maar van de eerste verwerende partij, om ook de andere middelen te (doen) onderzoeken,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd worden : 1° de bij artikelen 3 tot en met 6 van de beslissing nr. 1794 van 8 november 1994 van de gemeenteraad van Antwerpen aan Rudy Benoey opgelegde tuchtstraf van de inhouding van wedde met 20 % gedurende drie maanden, en 2° het besluit van 26 januari 1995 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden tot goedkeuring van die tuchtstraf.

Artikel 2.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verwerende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee maart 2004, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. DOMS. **D. VERBIEST.**